

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia.....2012 r.

w sprawie sposobu realizacji zadań związanych ze współpracą powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi działającymi na podstawie umów międzynarodowych

Na podstawie art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 240, poz. 1430, Nr 270, poz. 1599) zarządza się, co następuje:

Dział I
Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa sposób realizacji zadań związanych ze współpracą powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi działającymi na podstawie umów międzynarodowych, w zakresie działań podejmowanych w celu zwalczania przestępczości.

§ 2. Nazwy własne użyte w rozporządzeniu oznaczają:

1) Eurojust — organ Unii Europejskiej powołany na mocy decyzji Rady z dnia 28 lutego 2002 r. 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością (Dz. U. UE. L 63 z dnia 6 marca 2002r., s. 1);

2) Europol — organizację powołaną na mocy decyzji Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiającej Europejski Urząd Policji (Europol) (Dz. U. UE. L 121 z dnia 15 maja 2009 r., s. 37);

3) Europejska Sieć Sądowa — sieć sądowych punktów kontaktowych utworzona na mocy decyzji Rady nr 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz. U. UE. L 348 z dnia 24 grudnia 2008 r., s. 130-134);

4) OLAF — urząd powołany na mocy decyzji Komisji z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiającej Europejski Urząd do spraw. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U.U.E. L 136 z dnia 31 maja 1999 r., s. 20).

Dział II
Współpraca w ramach Unii Europejskiej

Rozdział 1
Punkty kontaktowe i korespondenci

§ 3. W powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury na potrzeby współpracy i wymiany informacji pomiędzy właściwymi organami krajowymi Rzeczypospolitej Polskiej i państw członkowskich tworzy się punkty kontaktowe, jeśli wiążący Rzeczpospolitą Polską akt prawa międzynarodowego wymaga utworzenia takiego punktu lub ich sieci.

§ 4. Punkt kontaktowy służy usprawnieniu współpracy między powszechnymi jednostkami organizacyjnymi prokuratury a właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, w szczególności poprzez wymianę informacji w zakresie objętym zadaniami punktu lub ich sieci.

§ 5. W Prokuraturze Generalnej wyznacza się korespondentów, jeśli wiążący Rzeczpospolitą Polską akt prawa międzynarodowego wymaga ich wyznaczenia.

§ 6. Zadania korespondentów wyznacza się zgodnie z celem, wskazanym w akcie prawa międzynarodowego, z którego wynika potrzeba ich wyznaczenia.

§ 7. Zadania punktu kontaktowego i korespondenta wykonuje wyznaczona w tym celu osoba zatrudniona w powszechnej jednostce organizacyjnej prokuratury. Zadania te należy określić w zarządzeniu o utworzeniu punktu kontaktowego lub o wyznaczeniu korespondenta.

Rozdział 2
Współpraca z Eurojustem

Oddział 1
Przedstawiciel krajowy w Eurojuście

§ 8. 1. Przedstawiciel krajowy w Eurojuście (dalej zwany przedstawicielem krajowym) jest wyznaczany przez Prokuratora Generalnego spośród prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości.

2. Jeżeli przedstawiciel krajowy jest przewodniczącym lub wiceprzewodniczącym Eurojustu nie może zostać odwołany z delegacji przed zakończeniem pełnienia tej funkcji; w innym wypadku Prokurator Generalny informuje o odwołaniu Radę Unii Europejskiej, wskazując przyczyny odwołania.

§ 9. 1. Przedstawiciel krajowy korzysta ze wsparcia zastępcy i asystenta.

2. Zastępca przedstawiciela krajowego jest wyznaczany przez Prokuratora Generalnego spośród prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Asystent jest wyznaczany przez Prokuratora Generalnego spośród osób zatrudnionych w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury.

3. Zastępca może działać w imieniu przedstawiciela krajowego lub go zastępować; asystent może działać w imieniu przedstawiciela krajowego lub go zastępować, jeżeli jest prokuratorem.

§ 10. 1. Przedstawiciel krajowy ma swoje stałe miejsce pracy w siedzibie Eurojustu.

2. Miejsce wykonywania obowiązków zastępcy przedstawiciela krajowego i asystenta określa Prokurator Generalny.

Oddział 2

Sposób realizacji zadań przedstawiciela krajowego

§ 11. W sprawach należących do kompetencji Eurojustu, w których Rzeczpospolita Polska posiada jurysdykcję lub jest państwem bezpośrednio zaangażowanym, przedstawiciel krajowy w szczególności:

1) z inicjatywy właściwego organu krajowego pomaga w ustaleniu organu właściwego w innym państwie członkowskim do wykonania wniosków o pomoc prawną, europejskich nakazów aresztowania oraz innych orzeczeń podlegających wzajemnemu uznawaniu, a także koordynuje, monitoruje i ułatwia ich wykonanie, w tym pośrednicząc w kontaktach między właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej;

2) koordynuje wykonywanie innych działań prowadzonych lub nadzorowanych przez

właściwe organy krajowe z działaniami właściwych organów innych państw członkowskich Unii Europejskiej;

3) przekazuje właściwym organom krajowym informacje, wnioski, opinie i inne wystąpienia Eurojustu;

4) przekazuje Eurojustowi wystąpienia organów krajowych prowadzących lub nadzorujących postępowanie karne o udzielenie informacji;

5) współpracuje z Europejską Siecią Sądową;

6) może uczestniczyć w tworzeniu i pracach wspólnych zespołów śledczych jako przedstawiciel Eurojustu;

7) pełni funkcję przedstawiciela dyżurnej jednostki koordynacyjnej Eurojustu.

§ 12. Przedstawiciel krajowy może w konkretnej sprawie uzyskiwać za pośrednictwem Prokuratury Generalnej, w granicach przewidzianych przepisami prawa, dane uzyskane w toku postępowań karnych oraz zgromadzone w rejestrach i bazach danych zawierających informacje istotne dla postępowań karnych.

§ 13. Przedstawiciel krajowy wymienia z przedstawicielami krajowymi innych państw członkowskich Unii Europejskiej informacje konieczne do wykonywania zadań Eurojustu.

§ 14. Prokuratorzy apelacyjni niezwłocznie przekazują do Prokuratury Generalnej aktualizowane na bieżąco informacje:

1) o każdym wszczętym przez podległe jednostki organizacyjne postępowaniu przygotowawczym o przestępstwo bezpośrednio dotyczące co najmniej trzech państw członkowskich Unii Europejskiej, w którym wnioski o udzielenie międzynarodowej pomocy prawnej lub o wykonanie orzeczenia podlegającego wzajemnemu uznawaniu zostały przekazane do co najmniej dwóch państw członkowskich Unii Europejskiej, jeśli:

a) przedmiotem postępowania jest czyn zagrożony karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 5 lat, będący przestępstwem:

- fałszowania oraz obrotu fałszywymi pieniędzmi lub innymi środkami płatniczymi,
- handlu ludźmi,
- łapownictwa i płatnej protekcji,
- na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej,
- nielegalnego obrotu bronią palną, amunicją lub ich istotnymi częściami,
- nielegalnego wytwarzania, przetwarzania, przemytu środków odurzających,

prekursorów, środków zastępczych lub substancji psychotropowych lub obrotu nimi,

- o charakterze terrorystycznym,
- przeciwko ochronie danych gromadzonych, przechowywanych, przetwarzanych lub przekazywanych w systemie informatycznym,
- przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego,
- udziału w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego,
- wprowadzania do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł,

b) z materiału dowodowego wynika, że przestępstwo może spowodować poważne skutki transgraniczne, skutki dla Unii Europejskiej lub dotyczyć innych państw członkowskich Unii Europejskiej niż te, które są bezpośrednio zaangażowane;

2) o sprawach, w których może wystąpić kolizja jurysdykcji;

3) o sprawach, w których powtarzają się trudności z wykonywaniem wniosków o udzielenie międzynarodowej pomocy prawnej, wykonaniem europejskiego nakazu aresztowania lub innego orzeczenia podlegającego wzajemnemu uznawaniu.

§ 15. Przekazując informacje, o których mowa w § 14, prokurator apelacyjny wskazuje:

1) w wypadku określonym w § 14 pkt 1:

- a) przedmiot postępowania,
- b) dane osobowe podejrzanych,
- c) dane osobowe pokrzywdzonych,
- d) zaangażowane państwa członkowskie,
- e) krótki opis przestępstwa i jego kwalifikację prawną,
- f) informacje o skierowanych wnioskach o międzynarodową pomoc prawną, ich zakresie i stanie ich realizacji,

g) w przypadku postępowań o przestępstwa o charakterze terrorystycznym dodatkowo informacje o treści prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie karne oraz ewentualnych powiązań z innymi postępowaniami karnymi;

2) w wypadku określonym w § 14 pkt 3:

- a) państwa członkowskie, pomiędzy którymi może wystąpić kolizja jurysdykcji,
- b) przedmiot postępowania,
- c) dane osobowe podejrzanych,

- d) dane osobowe pokrzywdzonych,
- e) krótki opis przestępstwa i jego kwalifikację prawną.

§ 16. 1. Prokuratura Generalna przekazuje przedstawicielowi krajowemu Eurojustu informacje określone w § 14.

2. Informacje mogą zostać przekazane drogą elektroniczną poprzez wprowadzenie do zautomatyzowanego Systemu Zarządzania Sprawami.

3. Prokurator apelacyjny może zastrzec, że informacje określone w § 14 nie podlegają dalszemu przekazaniu z uwagi na fakt, że mogłoby to naruszać bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej lub zagrażać bezpieczeństwu osoby. W takim wypadku pozostawia się te informacje bez dalszego biegu.

§ 17. Właściwy prokurator informuje przedstawiciela krajowego o sposobie załatwienia wniosku lub wystąpienia, o których mowa w § 11 pkt 3. Odmawiając uwzględnienia należy wskazać przyczyny odmowy, chyba że mogłoby to naruszać bezpieczeństwo Rzeczypospolitej Polskiej lub zagrażać bezpieczeństwu osoby.

Oddział 3

Krajowy system koordynacyjny Eurojustu

§ 18. Funkcję krajowego korespondenta Eurojustu pełni zastępca przedstawiciela krajowego.

§ 19. Krajowy korespondent Eurojustu odpowiada za działanie krajowego systemu koordynacyjnego Eurojustu.

§ 20. Krajowy system koordynacyjny Eurojustu usprawnia wykonywanie zadań Eurojustu w Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności poprzez:

- 1) ułatwianie właściwym organom krajowym określenia, czy w konkretnej sprawie należy skorzystać z pomocy Eurojustu, czy Europejskiej Sieci Sądowej;
- 2) ułatwianie przedstawicielowi krajowemu określenia organów właściwych w Rzeczypospolitej Polskiej do wykonania wniosków o międzynarodową pomoc prawną, europejskich nakazów aresztowania oraz innych orzeczeń podlegających wzajemnemu uznawaniu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;

- 3) utrzymywanie kontaktów roboczych z krajową jednostką Europolu;
- 4) koordynację działań sieci wspólnych zespołów śledczych, sieci do spraw zbrodni ludobójstwa, przestępstw przeciwko ludzkości oraz przestępstw wojennych, sieci do spraw zwalczania korupcji oraz utworzonych w powszechnych jednostkach organizacyjnych prokuratury punktów kontaktowych dla współpracy pomiędzy biurami odzyskiwania mienia w państwach członkowskich w dziedzinie wykrywania i identyfikacji korzyści pochodzących z przestępstwa lub innego mienia związanego z przestępstwem, korespondenta Eurojustu do spraw terroryzmu, punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej i korespondenta tej Sieci.

Oddział 4

Zasady przetwarzania danych osobowych

§ 21. Prokuratura Generalna:

- 1) przekazuje informacje przedstawicielowi krajowemu z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych i ochronie informacji niejawnych;
- 2) przekazuje przedstawicielowi krajowemu wnioski o uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie lub usunięcie przekazanych Eurojustowi danych osobowych dotyczących wnioskodawcy.

§ 22. Przedstawiciel krajowy przetwarza dane przekazane przez właściwe organy z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych i ochronie informacji niejawnych.

§ 23. 1. Przedstawiciel krajowy zakłada i prowadzi dla każdej sprawy akta tymczasowe w formie papierowej lub elektronicznej.

2. Przedstawiciel krajowy oznacza wybrane informacje w aktach tymczasowych prowadzonych w formie elektronicznej lub wprowadza je do systemu w sposób umożliwiający ich późniejsze automatyczne wyszukiwanie za pomocą indeksu.

§ 24. 1. Przedstawiciel krajowy może udostępnić indeks albo akta tymczasowe w całości lub w części przedstawicielom krajowym innych państw członkowskich Unii Europejskiej, upoważnionym pracownikom Eurojustu lub osobom wchodzącym w skład krajowego systemu koordynacyjnego Eurojustu.

2. Przedstawiciel krajowy informuje upoważnionego pracownika Eurojustu do spraw

ochrony danych osobowych o założeniu akt tymczasowych i udostępnia mu je na żądanie.

Rozdział 3

Pozostałe formy współpracy

§ 25. W sprawach o przestępstwa na szkodę interesów finansowych Unii Europejskiej prokuratorzy apelacyjni i okręgowi mogą zwracać się do OLAF o udzielenie informacji, udostępnienie materiałów albo podjęcie działań koordynacyjnych niezbędnych dla potrzeb prowadzonego postępowania. Wystąpienia dotyczyć mogą również uzyskania informacji z zakresu funkcjonowania instytucji Unii Europejskiej.

§ 26. Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury umożliwiają realizację zadań OLAF poprzez udzielanie informacji na kierowane przez OLAF zapytania oraz udostępnianie, w granicach przewidzianych przepisami prawa, materiałów z prowadzonych postępowań.

Rozdział 4

Zasady porozumiewania się jednostek organizacyjnych prokuratury z instytucjami Unii Europejskiej

§ 27. 1. Jeżeli przepisy nie stanowią inaczej, prokuratorzy apelacyjni i okręgowi porozumiewają się bezpośrednio z instytucjami Unii Europejskiej, w tym w szczególności z Eurojustem, Europejską Siecią Sądową oraz OLAF.

2. W sprawach zawilych, jeżeli wymagają tego okoliczności sprawy, prokuratorzy apelacyjni i okręgowi mogą porozumiewać się z instytucjami Unii Europejskiej za pośrednictwem Prokuratury Generalnej.

Dział III

Przepis końcowy

§ 28. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2017.07.14
Dyrektor Biura Legality
Tomasz Szczyrański
Tomasz Szczyrański
prokurator

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Za zgodność pod względem
formalnym i redakcyjnym

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 18 ust. 6 *ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze* (Dz. U. z 2011 r. Nr 240, poz. 1430, Nr 270, poz. 1599). Celem tego przepisu było umożliwienie stworzenia regulacji prawnych na poziomie aktu wykonawczego, mających ułatwić polskim organom prowadzącym postępowanie karne wykonanie obowiązków wynikających z następujących aktów prawa Unii Europejskiej:

1) *decyzji Rady z dnia 28 lutego 2002 r. 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością* (dalej zwanej decyzją), w kształcie zmienionym *decyzją Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością*,

2) *decyzji Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych*,

3) *decyzji Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej*,

4) *decyzji Rady 2008/852/WSiSW z dnia 24 października 2008r. w sprawie sieci punktów kontaktowych służącej zwalczaniu korupcji*,

5) *decyzji Rady 2002/494/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002r. ustanawiającej europejską sieć punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne*,

6) *decyzji ramowej Rady 2002/465/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnych zespołów dochodzeniowo – śledczych*,

7) *decyzji Komisji z dnia 28 kwietnia 1999 r. ustanawiającej Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)*.

Delegacja zawarta w art. 18 ust. 6 *ustawy o prokuraturze* określa zakres przedmiotowy niniejszego rozporządzenia, które dotyczyć może wyłącznie zagadnień związanych z działalnością powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Zasady współpracy z innymi organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi określa art. 3 ust. 1 pkt 5a *ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze*. W aktualnym stanie prawnym wynikającym z unormowań prawa Unii Europejskiej konieczne było stworzenie bardziej szczegółowych regulacji obejmujących współpracę prokuratury z organem Unii Europejskiej, jakim jest Eurojust, bowiem powołana

decyzja nakłada na państwa członkowskie obowiązek stworzenia krajowych struktur odpowiadających strukturom Eurojustu. W przyszłości, w miarę potrzeb, regulacje te mogą zostać uzupełnione, w tym również o struktury powołane w oparciu o inne akty prawa Unii Europejskiej lub prawa międzynarodowego.

Zakres przedmiotowy projektu w kontekście obowiązującego stanu prawnego, w szczególności w zakresie międzynarodowej współpracy prokuratury, wskazuje, iż projektowane rozporządzenie wykonuje upoważnienie ustawowe w całości. Zasady współpracy prokuratury z innymi organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi są regulowane również w innych aktach prawnych, które pozostaną w mocy niezależnie od wejścia w życie projektowanego rozporządzenia. Generalnie zasady te określa art. 3 ust. 1 pkt 5a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, natomiast szczegółowo współpracę międzynarodową prokuratury w sprawach karnych regulują przepisy Działu IV rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. – *Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek prokuratury* (Dz. U. Nr 49, poz. 296).

Niniejsze rozporządzenie w najobszerniejszym zakresie reguluje kwestie związane ze współpracą z Eurojustem. Eurojust został powołany na mocy *decyzji Rady z dnia 28 lutego 2002 r. 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością* (Dz. U. UE. L 63 z dnia 6 marca 2002r., s. 1). Zgodnie z doktryną (np. Jarosław Kamiński, Monika Poboży, *Prawo wspólnotowe*, Wydawnictwo Sejmowe 2004 s. 63) przyjmuje się, że decyzja „[t]ak samo jak rozporządzenie obowiązuje automatycznie na terytorium państw członkowskich i nie wymaga żadnych wewnętrznych przepisów wykonawczych dla uzyskania mocy wiążącej”. Z tych względów projektowane rozporządzenie nie powtarza regulacji zawartych w powołanej decyzji, lecz normuje jedynie zagadnienia odnoszące się bezpośrednio do sposobu wykonania przez stronę polską obowiązków wynikających z tej decyzji.

Rozwiązania zawarte w rozporządzeniu odpowiadają rozwiązaniom przyjętym w wyżej wymienionych decyzjach. W szczególności uregulowano:

- 1) kwestie tworzenia punktów kontaktowych oraz wyznaczania korespondentów,
- 2) sposób wyznaczania przedstawiciela krajowego, jego zastępcy i asystenta oraz zasady wykonywania przez nich obowiązków służbowych,
- 3) sposób realizacji zadań przedstawiciela krajowego oraz krajowego systemu koordynacyjnego Eurojustu,
- 4) tryb przekazywania informacji pomiędzy przedstawicielem krajowym a organami krajowymi prowadzącymi lub nadzorującymi postępowania karne,

5) zasady przetwarzania danych osobowych przekazywanych Eurojustowi.

Rozporządzenie przyjmuje, zgodnie z delegacją ustawową, że przedstawicielem krajowym i jego zastępcą będą prokuratorzy powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

W wypadku przedstawiciela krajowego przed delegowaniem go do pełnienia funkcji w Eurojuście niezbędne jest zasięgnięcie przez Prokuratora Generalnego opinii Ministra Sprawiedliwości (§ 8 ust. 1). Wynika to z obowiązującego trybu delegowania ekspertów narodowych do pracy w instytucjach oraz agencjach Unii Europejskiej, przewidzianego w *Zasadach wylaniania kandydatów na ekspertów narodowych delegowanych do pracy w instytucjach Unii Europejskiej przyjętych przez Komitet Europejski Rady Ministrów w dniu 1 grudnia 2006 r.* Powołane *Zasady* przewidują, iż prawo do zgłaszania kandydatów na stanowiska ekspertów narodowych przysługuje administracji rządowej za pośrednictwem Stałego Przedstawicielstwa RP przy UE. Według *Zasad* akceptacja kandydatów musi być również dokonana na szczeblu rządowym przez Komitet do Spraw Europejskich, który jest odpowiedzialny za koordynację zagadnień związanych z członkostwem RP w UE (art. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Komitecie do Spraw Europejskich, Dz. U. Nr 161, poz. 1277).

Ponadto niektóre formy współpracy z przedstawicielem krajowym wymienione w § 11 obejmują „właściwe organy krajowe”, co tym samym dotyczy również sądów powszechnych. W związku z tym uzasadnione jest uprawnienie Ministra Sprawiedliwości do opiniowania kandydatury na przedstawiciela krajowego.

Okres delegacji przedstawiciela krajowego i jego zastępcy określa art. 50 ust. 2a ustawy z dnia 20 czerwca 1985r. o prokuraturze. Przepis ten zezwala na delegowanie prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury do pełnienia określonej funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe.

Odnosnie miejsca wykonywania obowiązków służbowych, przyjęto zgodnie z decyzją że stałym miejscem pracy przedstawiciela krajowego jest siedziba Eurojustu, natomiast jego zastępca i asystent wykonują obowiązki w miejscu określonym przez Prokuratora Generalnego w zależności od bieżących potrzeb.

W zakresie sposobu realizacji zadań przedstawiciela krajowego rozporządzenie dostosowuje zakres tych zadań do rozwiązań przewidzianych przez prawo polskie, w szczególności przez procedurę karną. W § 11-13 rozporządzenia w celu uniknięcia zbędnej kazuistyki, syntetycznie ujęto uprawnienia przedstawiciela krajowego wymienione

w szczególności w art. 9a i 9b decyzji. W art. 9a ust. 2 decyzji stwierdza się, że zakres tych kompetencji wyznacza prawo krajowe, jednak zastrzega się też wyraźnie, że „Każde państwo członkowskie przyznaje jednak swojemu przedstawicielowi krajowemu co najmniej uprawnienia określone w art. 9b oraz – z zastrzeżeniem art. 9e – uprawnienia określone w art. 9c i 9d, którymi dysponowałby pełniąc funkcję – w zależności od przypadku – sędziego, prokuratora lub funkcjonariusza policji na szczeblu krajowym.” Skorzystano z przewidzianej w art. 9e ust. 1 decyzji możliwości ograniczenia uprawnień przedstawiciela krajowego i zdecydowano się wyposażyć go wyłącznie w uprawnienia określone w art. 9a i art. 9b decyzji. Należy podkreślić, iż na mocy art. 589b § 4 k.p.k. jest możliwe uczestnictwo przedstawiciela krajowego w tworzeniu i pracach wspólnych zespołów śledczych jako przedstawiciela Eurojustu, czyli instytucji międzynarodowej powołanej do zwalczania przestępczości (art. 11 § 6 rozporządzenia).

Z uwagi na treść art. 13 ust. 6-8 decyzji i art. 2 ust. 3b *decyzji Rady 2005/671/WSiSW z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wymiany informacji i współpracy dotyczącej przestępstw terrorystycznych*, rozporządzenie określa również w § 14-17 sposób i zakres przekazywania informacji przez prokuratorów apelacyjnych do Eurojustu za pośrednictwem Prokuratury Generalnej. Stosowne informacje odnośnie powołania zespołów śledczych (datę powołania zespołu, współpracujące państwa członkowskie i organy kierujące pracami zespołu w każdym z tych państw, krótki opis przestępstwa i jego kwalifikację prawną, planowany czas pracy zespołu i wyniki pracy zespołu) znajdują się bezpośrednio w dyspozycji Prokuratury Generalnej z uwagi na tryb powoływania zespołu (art. 589b § 2 k.p.k.).

Na mocy projektu przewidziana jest także możliwość elektronicznego przekazywania informacji za pośrednictwem zautomatyzowanego Systemu Zarządzania Sprawami. System ten ma zostać utworzony w Eurojuście z możliwością dostępu dla poszczególnych państw członkowskich. W ramach tego systemu dla każdej sprawy mają być tworzone w postaci elektronicznej tzw. akta tymczasowe.

Rozporządzenie określa sposób realizacji zadań krajowego systemu koordynacyjnego Eurojustu. Podobnie jak w przypadku przedstawiciela krajowego i jego zastępcy, przyjęto że korespondenci Eurojustu będą wyznaczeni spośród prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Rozporządzenie określa również zasady przetwarzania danych osobowych przekazywanych przedstawicielowi krajowemu w Eurojuście i przetwarzanych przez niego zgodnie z celami i zadaniami tego organu UE. Decyzja w art. 16 ust. 5 nakłada na przedstawiciela krajowego obowiązek informowania upoważnionego pracownika

Eurojustu do spraw ochrony danych osobowych o założeniu akt tymczasowych i obowiązek udostępniania akt na żądanie tego pracownika, co znalazło odzwierciedlenie w § 24 ust. 2 rozporządzenia. Zgodnie z art. 19 ust. 4 decyzji, przy zastosowaniu art. 32 ust. 1 pkt 6 *ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych* (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926) i art. 5a *ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze* zapewniono osobie, której dotyczą dane osobowe możliwość złożenia wniosku o ich uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie lub usunięcie. Wniosek jest wówczas przekazywany przedstawicielowi krajowemu za pośrednictwem Prokuratury Generalnej.

W zakresie pozostałych form współpracy w ramach Unii Europejskiej rozporządzenie określa również zasady współpracy powszechnych jednostek prokuratury z OLAF, wprowadzając regulacje tożsame z dotychczasowymi, określonymi w § 319 *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. – Regulamin powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury* (Dz. U. Nr 49, poz. 296).

Z uwagi na zakres przedmiotowy rozporządzenia niezbędne będzie znowelizowanie ww. Regulaminu poprzez uchylene przepisów § 316 – 319 zawartych w Oddziale 3 Rozdziału 5 Regulaminu „Współpraca w ramach Unii Europejskiej”, które regulują zasady współpracy powszechnych jednostek prokuratury w szczególności z EUROJUST, Europejską Siecią Sądową oraz OLAF.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, a w szczególności z wymienionymi wyżej aktami prawa unijnego. Nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w *rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, stosownie do art. 5 *ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływało rozporządzenie.

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie prokuratorów, policji i sądów w zakresie dotyczącym współpracy z Eurojustem, jak również tworzenia i zakresu zadań punktów kontaktowych

oraz korespondenta do spraw terroryzmu i korespondenta Europejskiej Sieci Sądowej. Jednakże należy tu zauważyć, że rozwiązania przyjęte we wskazanych wyżej aktach prawa unijnego funkcjonują już w praktyce, zaś rozporządzenie określa dla nich jedynie ramy prawne w polskim systemie prawa. Projektowana regulacja nie wprowadzi zatem żadnych realnych zmian.

2. Wyniki konsultacji społecznych.

Projekt został przedstawiony do zaopiniowania sądom i prokuratorom, a także został skonsultowany z Krajową Radą Sądownictwa, Krajową Radą Prokuratury, Sądem Najwyższym i Prokuratorem Generalnym.

Krajowa Rada Sądownictwa i Krajowa Rada Prokuratury nie zgłosiły uwag do treści projektu.

Prokurator Generalny zgłosił szereg uwag o charakterze merytorycznym i legislacyjnym. Część z nich uznano za zasadne:

- zmieniono § 2 pkt 3 projektu mając na względzie brzmienie art. 1 decyzji Rady nr 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiej Sieci Sądowej (Dz.U.UE. L 348 z dnia 24 grudnia 2008 r., s. 130-134),

- zmieniono brzmienie § 12 projektowanego rozporządzenia poprzez wprowadzenie zasad udostępniania przedstawicielowi krajowemu materiałów dotyczących prowadzonych postępowań przygotowawczych analogicznych do tych, które regulują współpracę prokuratury z Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),

- zapewniono jednolite stosowanie w tekście projektu określenia „państwo członkowskie Unii Europejskiej” w celu ujednoczenia terminologii ze stosowaną w Rozdziale 62b Kodeksu postępowania karnego,

- w Dziale II projektowanego rozporządzenia wprowadzono Rozdział 4: „Zasady porozumiewania się jednostek organizacyjnych prokuratury z instytucjami Unii Europejskiej” w celu wprowadzenia kompletnych regulacji dotyczących tego zagadnienia, tożsamy z przepisami § 316 ust. 2 i § 319 *Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury*, które mają zostać uchylone na mocy odrębnego rozporządzenia,

- określenie „komponenty” zamieniono na „istotne części” broni lub amunicji, odwołujące się do definicji tych części zawartej w art. 5 *ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji* (Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 z późn. zm.),

- przywołano aktualną metrykę *ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze*

i sprostowano omyłki pisarskie występujące w tekście projektu,

- doprecyzowano szacunkowe koszty wejścia przedmiotowego projektu w życie, mając na względzie ich wyliczenie przedstawione przez Prokuratora Generalnego.

Nie uwzględniono pozostałych zastrzeżeń Prokuratora Generalnego do treści projektu. W szczególności nie można podzielić wątpliwości Prokuratora Generalnego odnośnie zasadności unormowania problematyki Rozdziału 2 (Oddział 1 i 3) projektu na mocy rozporządzenia, a nie na mocy aktu normatywnego o randze ustawy. Zgodnie z delegacją ustawową przewidzianą w art. 18 ust. 6 *ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze*, rozporządzenie ma dotyczyć sposobu realizacji zadań związanych ze współpracą powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi działającymi na podstawie umów międzynarodowych, które to zadanie – jak wskazano w uzasadnieniu projektu – ciąży na prokuraturze na mocy art. 3 ust. 1 pkt 5a powołanej ustawy.

W dalszym ciągu należy też podtrzymać argumentację dotyczącą wykonania delegacji ustawowej zawartą w uzasadnieniu rozporządzenia. Aktualna pozostaje również argumentacja zawarta w uzasadnieniu projektu, a dotycząca zasadności zasięgnięcia przez Prokuratora Generalnego opinii Ministra Sprawiedliwości o kandydatach na przedstawicieli krajowych Eurojustu. Za niezasadną uznano sugestię dotyczącą ewentualnego uzupełnienia § 7 projektowanego rozporządzenia o wskazanie organu wydającego zarządzenie o utworzeniu punktu kontaktowego (korespondentów wyznacza się w Prokuraturze Generalnej, w związku z tym nie ma tu żadnych wątpliwości odnośnie organu wydającego zarządzenie). Kwestionowany przepis nie określa organu wydającego zarządzenie, albowiem uznano, iż kwestia ta dotyczy wewnętrznej struktury organizacyjnej prokuratury, dlatego pozostawiono prokuraturze możliwość samodzielnego rozstrzygnięcia podziału kompetencji w zakresie stanowienia punktów kontaktowych (bowiem nie muszą być one wyznaczone wyłącznie w Prokuraturze Generalnej). Odnośnie zastrzeżenia Prokuratora Generalnego dotyczącego zbyt ogólnego sformułowania przepisu art. § 11 pkt 2 rozporządzenia, należy wskazać, iż uprawnienia przedstawiciela krajowego wymienione w szczególności w art. 9a i 9b decyzji ujęto w rozporządzeniu syntetycznie w celu uniknięcia kazuistyki, którą uznano za zbędną.

Nie uwzględniono również uwagi dotyczącej określenia w § 14 pkt 1a rozporządzenia przestępstwa tzw. prania pieniędzy w sposób niespójny z opisem znamion z art. 299 k.k. Użyte w projekcie określenie powinno odpowiadać nie przepisowi prawa materialnego, lecz przepisowi prawa procesowego, a mianowicie art. 607w pkt 9 k.p.k., który jest stosowany

przy wykonywaniu orzeczeń podlegających wzajemnemu uznawaniu. Celowe jest objęcie jednolitą nomenklaturą również przestępstw stanowiących przedmiot międzynarodowej współpracy prokuratury z organami państw członkowskich UE.

Nie podzielono również wątpliwości co do możliwości niejednolitego wykonywania przez prokuratorów apelacyjnych obowiązku przekazywania danych osobowych podejrzanych i pokrzywdzonych uznając, iż jest ona zdecydowanie przedwczesna, a dane takie generalnie będą obejmowały informacje uzyskiwane od ww. osób standardowo w toku czynności procesowych z ich udziałem. Zważając na to, że – jak wskazano w uzasadnieniu projektu - projektowane rozporządzenie nie powtarza regulacji zawartych w decyzji, lecz normuje jedynie zagadnienia odnoszące się bezpośrednio do sposobu wykonania przez stronę polską obowiązków z niej wynikających, w razie jakichkolwiek wątpliwości dotyczących zakresu danych osobowych ww. osób, właściwy organ może w ich gromadzeniu stosować bezpośrednio art. 15 decyzji.

Zawarta w stanowisku Prokuratora Generalnego uwaga dotycząca brzmienia § 15 pkt 2 lit. b zdezaktualizowała się wobec wcześniejszego uwzględnienia uwagi Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie odnośnie usunięcia przepisów dotyczących przekazywania przez prokuratorów apelacyjnych do Prokuratury Generalnej informacji dotyczących powoływania wspólnych zespołów śledczych, skoro powołuje je Prokurator Generalny. Sugestię odnośnie rozszerzenia zastrzeżenia przekazywania danych personalnych pokrzywdzonych, którzy padli ofiarą przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności (§ 16 ust. 3) uznano za sprzeczną z art. 13 ust. 8 decyzji, i tym samym niemożliwą do uwzględnienia.

Sąd Najwyższy zgłosił uwagi zastrzegając, iż projekt oceniano wyłącznie pod kątem jego zgodności z decyzją. Pierwsza uwaga Sądu Najwyższego dotyczyła braku regulacji czynności towarzyszących odwołaniu z delegacji prokuratora pełniącego funkcję przedstawiciela krajowego. Powołano się przy tym na brzmienie art. 9 decyzji i stwierdzono, iż § 8 ust. 1 projektu nie zawiera zastrzeżenia, o którym mowa w ww. przepisie decyzji, a mianowicie poinformowania Rady Unii Europejskiej o odwołaniu przedstawiciela krajowego i określenia przyczyn usunięcia. Z tym zastrzeżeniem nie sposób się zgodzić, zważając na brzmienie § 8 ust. 2 projektu, według którego w przypadku odwołania przedstawiciela krajowego nie będącego przewodniczącym lub wiceprzewodniczącym Eurojustu, Prokurator Generalny informuje o odwołaniu Radę Unii Europejskiej, wskazując przyczyny odwołania. Sąd Najwyższy uznał również, iż § 11-13 projektu rozporządzenia nie reguluje w sposób jednoznaczny zakresu kompetencji przedstawiciela krajowego. Według Sądu Najwyższego, w projekcie zawarto otwartą listę uprawnień i zadań przedstawiciela krajowego pozostawiając

wątpliwości co do tego, czy obejmują one uprawnienia wymienione w art. 9c i 9d decyzji. Należy się natomiast domyślać, że projektodawca skorzystał z przewidzianej w art. 9e decyzji możliwości ograniczenia uprawnień przedstawiciela krajowego i zdecydował się na wyposażenie go wyłącznie w uprawnienia określone w art. 9a i 9b decyzji. Powinno to jednak znaleźć szersze odzwierciedlenie i wyjaśnienie w uzasadnieniu projektu. Uwaga ta została uwzględniona i uzasadnienie projektu zostało uzupełnione stosownie do wskazówek Sądu Najwyższego.

Ostatnia uwaga Sądu Najwyższego dotyczyła braku uregulowania w projekcie obowiązku przekazywania przez prokuratorów apelacyjnych do Eurojustu za pośrednictwem Prokuratury Generalnej informacji o dostawach niejawnie nadzorowanych dotyczących co najmniej trzech państw, z których co najmniej dwa są państwami członkowskimi (art. 13 ust. 7 b) decyzji). Jednocześnie zastrzeżono, że jeśli do tej informacji ma zastosowanie wyłączenie przekazania z powodów określonych w art. 13 ust. 8 decyzji, to powinno to być odzwierciedlone w uzasadnieniu projektu. Odnośnie tej uwagi należy stwierdzić, iż wymaga ona dogłębnej analizy i konsultacji z uprawnionymi organami (przede wszystkim z Policją), w szczególności pod kątem konieczności dokonania stosownych zmian legislacyjnych, zwłaszcza w ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r., Nr 43, poz. 277 z późn. zm.). Materia ta wykracza jednak poza zakres projektowanego rozporządzenia, zaś w obecnym stanie prawnym w zakresie dostaw niejawnie nadzorowanych nie wydaje się możliwe odmienne uregulowanie tej kwestii w rozporządzeniu.

Uwagi do projektu złożyła również Prokuratura Apelacyjna w Krakowie, która wskazała na niecelowość wydania rozporządzenia uzasadniając, iż przepisy dotyczące realizacji zadań związanych ze współpracą powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z organizacjami międzynarodowymi lub ponadnarodowymi działającymi na podstawie umów międzynarodowych powinny znaleźć się raczej w Regulaminie wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. Według opiniującego sprzyjałoby to zachowaniu spójności i przejrzystości prawa. Uwagę tę uznano za niezasadną, zważając na zakres przedmiotowy delegacji ustawowej wymienionej w art. 18 ust. 6 *ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze* i celowość kompleksowego uregulowania zasad współpracy międzynarodowej prokuratury w jednym, odrębnym akcie prawnym.

Odnośnie kolejnej uwagi Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie, dotyczącej konieczności zachowania spójności proponowanych uregulowań z przepisami *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 listopada 2008 r. – Regulaminu wewnętrznego*

urzędowania wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. Nr 221, poz. 1446, z późn. zm.) należy stwierdzić, iż projekty nie pozostają w sprzeczności z przepisami tegoż Regulaminu, zresztą wnoszący uwagę również nie wskazał w jakim zakresie projektowane przepisy nie są spójne z ww. aktem prawnym. Za niezasadną uznano również uwagę dotyczącą sprzeczności z § 11 pkt 5 projektowanego rozporządzenia z art. 589b § 2 k.p.k. Zgodnie z § 11 pkt 5 rozporządzenia przedstawiciel krajowy może uczestniczyć w tworzeniu i pracach wspólnych zespołów śledczych jako przedstawiciel Eurojustu, a możliwość dopuszczenia go do prac w zespole jako przedstawiciela instytucji międzynarodowej powołanej do zwalczania przestępczości przewiduje art. 589b § 4 k.p.k. Kolejną uwagę dotyczącą § 14 pkt 2 i § 15 pkt 2 rozporządzenia, a mającą również związek z przepisem art. 589b § 2 k.p.k., uznano natomiast za słuszną i usunięto przepisy dotyczące przekazywania przez prokuratorów apelacyjnych do Prokuratury Generalnej informacji dotyczących powoływania wspólnych zespołów śledczych. Zespoły te są bowiem powoływane przez Prokuratora Generalnego. Nie uwzględniono jednak uwagi Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie odnośnie uzupełnienia § 7 rozporządzenia poprzez wskazanie terminu wydania zarządzeń o utworzeniu punktów kontaktowych i określenie, iż takie zarządzenie wydaje Prokurator Generalny. Kwestia ta dotyczy wewnętrznej struktury organizacyjnej prokuratury, która powinna mieć możliwość samodzielnego rozstrzygnięcia podziału kompetencji w zakresie stanowienia punktów kontaktowych.

3. Wpływ rozporządzenia na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje skutków na rynku pracy, pozostanie też bez wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Nie wpłynie również na sytuację i rozwój regionalny. Rozporządzenie pozostanie bez wpływu na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Rozporządzenie wywoła natomiast skutki finansowe dla budżetu państwa, w części 88 „Powszechne jednostki organizacyjne prokuratury” w związku z koniecznością zatrudnienia informatyka, którego zadaniem będzie przygotowanie i utrzymanie infrastruktury informatycznej pozwalającej na połączenie polskich użytkowników ze zautomatyzowanym systemem zarządzania sprawami. Łączne skutki finansowe dla Skarbu Państwa z tego tytułu wyniosą rocznie 89.698,20 złotych. Kwota ta obejmuje koszty wynagrodzenia zasadniczego administratora systemu informatycznego (5200 zł), dodatku funkcyjnego (1754,86 zł) oraz dodatku stażowego w wysokości 10% (520 zł).

Należy nadmienić, iż budżet pokrywa obecnie wydatki związane z delegowaniem przedstawiciela krajowego do wykonywania swej funkcji w siedzibie Eurojustu, a koszty dodatkowe, które wiążą się z wprowadzeniem nowych zasad współpracy z Eurojustem, obejmują wyłącznie ww. koszty wynagrodzenia informatyka.

Łączne koszty związane z wdrożeniem zautomatyzowanego systemu zarządzania sprawami mają zostać pokryte z budżetu ogólnego Unii Europejskiej, stosownie do treści art. 12 ust. 6 decyzji. Obecnie brak informacji dotyczących koniecznego wkładu własnego przyszłych użytkowników systemu, jak i informacji na temat jego założeń technicznych i funkcjonalnych.